

**zee
meermin
en mannequin
in
de hottub**

ODIN
MIKJÁLS
SONR

's

**zee
meermin
en mannequin
in
de hottub**

een wintersprookje

Colofon

Auteur: Óðin Mikjálsson

ISBN: 978-94-6538-655-3

Omslagontwerp: Óðin Mikjálsson

Foto's: Óðin Mikjálsson, tenzij anders aangegeven

Uitgave: 14 februari 2026

Uitgegeven via: Brave New Books

Ontstaan uit het eerder verschenen

When you got stuck at Schiphol I walked

ISBN: 978-94-6538-388-0.

© 2026 Óðin Mikjálsson. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige manier, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Disclaimer

Dit boek is autofictie: creatieve non-fictie met mythische verbeeldingskracht, gebaseerd op feitelijke gebeurtenissen, wandelingen en legendes. Ervaringen en personages zijn samengevoegd, ingekort, herschikt en dramaturgisch vormgegeven. Ware personen en gebeurtenissen hebben als uitgangspunt gediend en zijn literair verwerkt, waardoor eventuele overeenkomsten geen feitelijke of volledige weergave van de werkelijkheid vormen. In het boek genoemde merknamen, locaties en media-uitingen worden uitsluitend gebruikt ter evocatie van sfeer en context. Zij impliceren geen commerciële samenwerking of goedkeuring.

ð

I N H O U D

Freeze

▷

⋈

Droge kut, lood in de schoenen

Gloeierende kolen

<

In de sauna

>

Blijven lachen

▷

⋈

De dood van de pastoor

Happy Feet

⌘

Tantra retreat

⌘

Blijven lopen

⌘

Het linkeroor van de uil

↑

⋈

Uit de schede

Groene oase

▷

Il Grande Miracolo

⌘

Het dure sjaaltje

⌘

×

Appendices

Fotoverantwoording

↑

Archetypen

↑

Slijpsel

↑

zag je mijn hanenpoten .
die rare letters vertellen iets
over de energie. Het verhaal van de vorige s
 pagina is dan ook incompleet.
 Het Elder Futhark heeft 24 e
 runen
 dingen als regen, zee en bos j
 ontbreken bij deze volgorde
 De reus, ijs en hagel
 zetten de toon. plaat
Raido
 ontbreekt niet þ is de reis v a n
 waar het om gaat en die al is beg t e n
 De wandelaar staat stil op gon schie
 blad zijde zestien, als de rune nen het
 Isa |, een ijselijke toren met
 in een bewegende wereld
 Je ra is ð over de cyclus
 van dood en wederge
 boorte. ↓ is de lul die
 uit de schede komt
 met doorzettings
 ver mogen ver-
 kr egen. Be
 schermde
 door ƿ
 Algiz
 en als
 hekke
 slui
 ter
 ƿ Man
 naz mens

stappen langs dood vuurwerk

Freeze

Op de eerste zaterdag van 2026 op de roltrap bij de Albert Heijn van het Zuidplein in Rotterdam. Ik droeg wandelschoenen uit Tirol omdat ik net dauw trapte in de sneeuw. Achterop een zwarte rugtas vol met boodschappen. In mijn handen een los brood dat ik in vorm probeerde te houden en drie bolletjes hyacint die ik had meegenomen als belofte van de lente.

Ik stond wel stevig in mijn schoenen, de man achter mij niet.

De roltrap deed het niet. De treden waren net kliffen waarbij je van rotsblok naar rotsblok moet springen als een Ibex. Terwijl ik naar beneden liep, hoorde ik iemand vallen.

Fuck, dichtbij!
Zijn voet komt tegen mijn voet tot stilstand
als een zachte kus.

Ik draai me om en zie een man
diagonaal op zijn rug liggen.
Lang haar, mijn leeftijd.
Scheef van de schrik.

‘M’n rug’, kreunt hij.

‘Blijf even zitten’, zeg ik.
Het klonk dwingender dan ik bedoelde.
Hij ging zitten op een trede en begon adem te halen.
Zijn borst bewoog als een jaknikker, toen hij zei: ‘Ja, het gaat.’

Een blonde man aan de andere kant van de roltrap, ook met lang haar,
mengde zich in het gesprek. Iets in hem deed me denken aan een oude Viking uit het Noorden.

‘Sta toch op man... kun je alles voelen,
of zal ik 112 bellen?’

Op eigen kracht.
Ik zie de trilling in zijn borst toenemen.
Dan trekt hij zich met gevulde boodschappentas en al
aan het grijprubber omhoog.

Ik draai me om en daal verder af.
In een cirkel van 15 m staat iedereen stil.
Getuigen, ieder met een eigen verhaal in het hoofd.
Mijn brood verkrampst in mijn linkerhand, tussen twee vingers.

‘Mijn bolletjes’, zei ik vertwijfeld.
Een vrouw met zwarte krullen en een bril
keek onverschillig links en rechts van haar op de grond

‘Nee hoor, niet gezien.’

In de leegte lag
een omgevallen boodschappengewagentje
onder aan de stilstaande roltrap, midden op het pad naar de lift
bovenop de put.

Daar lagen de bollen.
Het groene geperforeerde plastic potje,
waardoor het zo goedkoop was, leeg op zijn kant. Gelukkig had ik
de witte bloempot er niet bij gekocht. Stel je voor; de kus, gevolgd door het gekletter
van porselein op het boodschappengewagentje op de put.

Nu, achteraf, hoor ik de bolletjes met elkaar praten,
als minions die net hun schurk hadden gevonden.

‘Oh jee, nu al?’ roepen ze in koor in de lucht.
gelijk met de schreeuw van de man
vlak vóór de kussende voet